

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

POLÍTICA MENUDA PERÒ GRANADA

Monistrol de Calders, amb poc més de sis-cents habitants, s'està convertint en el nostre apassionant laboratori polític. Els antagonismes entre càrrecs electes locals que sempre sorgeixen en alguns pobles on la legislatura es presenta moguda, fan que els regidors saltin del poder a l'oposició una o més vegades durant els quatre anys de mandat. I això està passant allà i promet. Mai acostuma a ser al mateix lloc ni la mateixa guspira la que ho incendia tot, però les resultants sempre són l'alternança i l'estridència. Només cal que ningú disposi de majoria absoluta per quedar tot obert a canviants combinacions de govern. Abans hi havia els trànsfuges, ara en franca decadència, però en casos com aquest la tensió ambiental va pujant de nivell a cada acció o decisió destacada per part dels que manen. Entremig, ofenses i greuges que van germinant fins que tot peta. Ara passen pel segon capítol. El pri-

mer va ser fa uns mesos amb la moció de censura que va enviar l'alcalde de la CUP a l'oposició, i diumenge passat aquest grup polític va organitzar una consulta popular alternativa, una mena de 9-N a la monistrolenca, per polsar el nivell de suport popular i de passada treure legitimitat a l'actual alcaldessa. És militant de CDC o PDC o PDEC (no acaba de quallar el nom definitiu) i té el suport d'ERC. Una mena de Junts pel Sí improvisat i local. Entre molts altres paral·lelismes, el resultat del cap de setmana també guarda similitud amb els obtinguts a nivell nacional en les darreres convocatòries. Per començar, la CUP va guanyar amb un percentatge quasi a la búlgara. El 80% dels votants van votar a favor seu però amb menys vots dels obtinguts per aquest grup a les eleccions, diguem-ne legals, del maig del 2015. O sigui, que van guanyar nítidament però sense cap valor formal ni pràctic, i moralment feble. Queden curts per tenir una força indiscutible

per forçar els seus postulats i tornar al govern sense discussió. Poc més o menys com al 27-S, quan els que van vèncer ho van fer amb menys potència de la que ens van voler fer creure. Coincideix que són unes xifres amb arestes i interpretacions per a tots els interessos, segons convingui. A vegades es creen esquemes de pensament molt enfrontats que normalment només compren els més convençuts. I dins d'aquesta zona de confort cada col·lectiu s'instal·la sense cap empatia per la visió de l'altre. Batalles de poble per la vara d'alcalde i l'anomenat poder, que en aquest cas significa un sou minúscul, molta feina a totes hores i muntanyes de maldecaps.

En la política actual, gran o petita, quasi sempre domina la part partidista respecte de l'estadista. És a dir, l'interès del grup propi passa per davant del de la majoria sense manies ni vergonya. Aquesta pràctica encalla i eixordia els ciutadans amb aquest bu-

cle d'eleccions actual. De les dues, una és més visible pel nombre de mitjans que la segueixen i els temes que ha de resoldre. Uns la pau al món (Obama), d'altres la unitat d'Espanya (Rajoy), o la neteja dels carrers (ara mateix els regidors de Monistrol). I no tinc clar quin és l'aspecte prioritari per als vilatans en aquest moment. El què és segur és que aquestes situacions generen conflictes de relació entre veïns o fins i tot famílies, però més enllà de la temença de sargista del ministre Fernández Díaz, són l'essència de la diversitat i de la discrepància, malgrat que pugui suposar la retirada temporal de la paraula per part d'algú proper. Tot plegat, mostra que la democràcia dels quatre anys és una limitació del poder ciutadà. Caldrien revàlides amb valor legal sovint, consultes vinculants sense pors i assumint que els ciutadans poden prendre decisions madures o immadures. Ben o mal informats, la sobirania hauria de ser seva. L'en-

questa cupaire de diumenge ha deixat també altres derivades remarcables. Gramsci deia que odiava els indiferents i en aquesta ocasió no puc estar-hi més en desacord. Estic fascinat amb els vint-i-tres votants que van escollir l'opció «altres» en una batalla entre dos, una mena de «ja us ho fareu» educat, perquè en aquesta batalla política resulta que aquest «altres» no existeixen. I tot esperant novetats, caldrà anar veient si el fenomen s'escampa a altres viles a mesura que van macerant les diferències. Setmanes enrere, hi va haver un intent berguedà que de moment no ha passat d'això, però hauria estat una bomba de conseqüències imprevisibles. I el maig del 2017, l'alcaldia d'Artes hauria de canviar de mans en virtut d'un pacte entre el segon i el tercer partit. Un és el que a nivell nacional pacta amb el que va quedar primer, i l'altre és el que per una voluntat de trinxera li costa fer-ne, de pactes. Estarem al cas.

ACUMULANT DINERS...

TRIBUNA

Ricard Sánchez Andrés
COORDINADOR D'EUJA BAGES

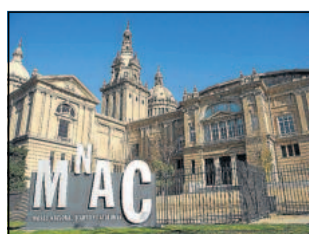
Mentre Espanya estava immersa en els pitjors anys de la crisi econòmica, sobretot durant les grans retallades del govern de Rajoy, els multimilionaris no han deixat de créixer. Entre 2011 i 2014, el nombre de contribuents que van declarar tenir un patrimoni superior als 30 milions d'euros va augmentar el 44%, segons dades publicades per l'Agència Tributària. Vivim en un país que està més orientat cap a l'acumulació de riquesa en lloc de distribuir-la, això està clar. Des de llavors, 156 noves persones s'han incorporat al grup de multimilionaris que tributen a Espanya, i van arribar a 508 el 2014. Naturalment hi ha formes de fer-se ric i moltes tenen un component fosc que s'a-

maga. Tenim casos més coneguts com el del superric Amancio Ortega, el del Zara i Inditex, admirat diuen per emprenedor i posat com a exemple per una gran part de l'empresariat i per molts mitjans periodístics. Naturalment, amagant les parts fosques d'aquestes fortunes, «no parlen» de la investigació que afirma com vulneren els drets laborals als diferents països, com les empreses d'Ortega al proper Marroc, en què el 40% de les cosidores de Zara no cobren per cobrir necessitats bàsiques. Estudis revelen que el gegant incompleix els seus mateixos codis de conducta. La situació es repeteix a Mango, El Corte Inglés, Cortefiel i altres firmes. Segons diferents ONG es falsegen auditories amagant menors en caixes, etc. 46 milions d'éssers humans són víctimes d'esclavitud laboral o d'explotació sexual a diferents parts del món, segons l'Índex Global d'Esclavitud elaborat per la Fundació Walk Free. El 58% de persones que viuen en estat de privació de llibertat es troben a Índia, amb 18,35 milions, seguit per Xina (3,39 milions), Pakistan (2,13 milions), Bangla Desh (1,53 milions) i Cambodja (1,23 milions). Les xifres posen un augment de 10 milions

de persones considerades com a esclaus moderns respecte de l'anterior estudi, elaborat fa dos anys. Una de cada tres víctimes és menor d'edat, una xifra que s'eleva al 62% a l'Àfrica i l'Orient Mitjà. Gràcies en gran mesura a la col·laboració d'empreses com les de l'admirat Ortega. Aquesta gent i la seva ànsia de diners fa d'ells autèntics delinqüents que no deixen de ser una mena de pirates que assalten països empobrits. Després tenim els altres superrics, els que ens roben a nosaltres, els que són evasors fiscals i que a més, com la família Carceller, «els de la Damm», van fer la seva fortuna gràcies al seu amiguisme amb el franquisme, i que amaguen l'escàndol que suposa l'acord assolit entre la família Carceller i la Fiscalia i l'Advocacia de l'Estat per no trepitjar la presó. La Fiscalia demanava per a Demetrio Carceller 48 anys de presó per 13 delictes contra la Hisenda Pública i blanqueig de capitals, i per al seu

fill 14 anys de presó. A quants els han condemnat? Quants en compliran? Sí, zero. Han acordat abans del judici amb la Fiscalia i l'Advocacia de l'Estat reconèixer que van delinquir i complir com a pena pagar el que diuen que ens van robar. La Fiscalia deia en el seu escrit que era «una de les majors evasions fiscals que s'han donat a Espanya», però és igual, i els grans defraudadors i evasors no deixaran de córrer riscos fiscals fins que no tinguin clar que si els cacen aniran a parar a la presó. Que tinguin clar que no hi haurà acord amb la Fiscalia que permeti obviar la presó, que sàpiguen que els tribunals no els estalviaran l'ordre d'ingrés, i veuran com s'hi pensen, a donar l'ordre als seus assessors fiscals que es fiquin en tortuositats delictives. Això serviria d'avís general a la col·lectivitat de les fortunes que no paguen ni un duro. La corrupció i la ruïna moral arriben a un predomini aclaparador en el món dels superrics. Tot es pot comprar i vendre per guanyar més diners i això, si les nostres lleis ho accepten, ens converteix en un Estat corrupte i absolutament criminal no gaire allunyat del franquisme que vam tenir anteriorment.

«Estudis revelen que el gegant incompleix els seus mateixos codis de conducta. La situació es repeteix a Mango, El Corte Inglés, Cortefiel i altres firmes»

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)